

Asi teda, páč ted' přijde změna času a tma dřív. Tím pádem máme utrum.

A budeme muset vymyslet náhradní řešení. Ale ted' jsme si to ještě mohli pěkně užít. Sice bez dlábesu, jak jsme jinak zvyklí, protože hospody jsou zavřené, ale to neva. Hlavně, že jsme vypadli do lesa. A když pomínu to, že na začátku cesty si Tali dala koblihu bez kafe ☐ , protože evidentně chvíli před námi tam šel kůň a naservíroval tam čerstvou sváču, a že jsem já, někde na konci výletu ztratila čakíta, tak to bylo supr-dupr.

Rumoušek, jak jinak, přišel s balonkovou žádostí, protože tady jsou ty stráně. A protože jsme tentokrát šli úplně obráceně, než chodíme v létě, měl hned na začátku po pravý straně stráň nahoru a po levý dolů. Když to spojíte.....běhá to jako blázen. Co? Všechno. Dokonce i rozžvejkanej balonek. Páč Talimůra obecná mu balonek na chvíli čórla a než byste řekli špek, rozhlodla a uhlodla kus. Každopádě stráně tady dovolují běhat opravdu všemu, snad i placce ☐ A tak si Rumoušek dopřával. Má už to výborně vychytaný. Sám si vybírá nejvhodnější místa a terén, kde mu to bude nejvíc lítat a když se náhodou torzo balkonku o něco zašprclo, prostě do něj tůknul šňupákem a uuuž to běželo dolů ☐ .

Tali chtěla sama od sebe (k té mojí radosti) taky balonek a lítat do strání a ze strání. Páník jí totiž nudně čutá čistě jen po cestě. Nebere ohled na ohařskou duši a potřeby a vlohy. Já to vidím jinak a pokud Tali poslouchá, což ted' poslouchala hezky, ráda dělám procházku a hry zajímavější. Páč co je zajímavýho na tom, lítat jako trotl po cestě dostihy, když sledovat balonek v terénu a hledat ho tam je výrazně zajímavější. A náročnější. Někdy až moc, dá se říct. Když totiž jste kopyto a řítíte se strání dolů, aniž byste měli svoje tělo pod kontrolou, je náročný nespádnout z té stráně v kotrmelci. Ano, Talinka umí moc pěkný kotóle ☐ ☐ . A tak se vám pak na balonek naštvála, co jí to způsobil, že už s ním nechtěla mluvit a šla si po svejch. Do té doby, dokud nenarazila na tu koblihovou nadílku. A jako správná ženská šla zažehnat štréz žrádlem ☐ ☐ . Že to není žrádlo povolený, to jí netankovalo. Ale měla smůlu, já si sice blbla s Rumouškem, ale to jedno i když poloslepý voko, jsem na ni měla furt. I přes to, že byla s Brtníkem o kus před námi. Takže jsem houkla své mocné "Fhůůůj!" a Brtník dodal "Ty prase jedno!" a vydal se za ní. Tak ona na oplátku se vydala radši za mnou, schovat se "pod sukni" ☐ ☐ . Enemže když dorazila, řekla jsem jí, že je fakt prase nechutný a vostuda, vostuda pes! Že tohle hodnej pejsek nedělá. Tvářila se zkroušeně a když šla znovu kolem koblih, odvrátila hlavu s výrazem "No to je nechutárna, jak to někdo může jíst!" ☐ ☐ a koukala, ešivá koukám já. Jasně, že jsem koukala a tak jsem ji mohla odměnit. Je skvělý,

když funguje normálně a taky normálně zlobí a člověk s ní může taky normálně komunikovat a ne, když je v tom svém přišerném módu. Takhle vnímá i to, že jí řeknete, že je ostuda ostudná a že se sní nebudete bavit, když je prase ☐

Rumoušek naščestí nejni prase, Rumoušek je vodník. Takže i když k tomu počasí vyložene nebylo, skončil dole pod kopcem v potoce šťastnej jako bleška a honil tam v proudu torzo svýho balonku. To inspirovalo Taliprtku a skončila tam taky. No jak říkám, ohaři voda nevadí v jakýmkoliv počasí, jen pro některý - "Že jo, Tali?" - nesmí padat shora. Tak se tam chvíli rochnili a pak jsme vyrazili dál. Sice ho ještě není moc, ale už nějaký listí na zemi je a tak jsem mohla zlobit ohaříky tím, že jsem jim balonky schovávala do listí. Rumoušek se vždycky vzepjal, udál konika a předníma skočil do hromádky listí. Tali dělala divočáka a hromádku vždycky spokojeně rozryla čumesem. Míjeli jsme zahrádky a chatky, který už byly zčásti opuštěný a nebo byli majitelé uvnitř. Až na jednu výjimku. Malou holčičku, která stála u plotu a která Rumouška převelice zaujala. Proběhlo mezi nima jakási mezidruhovú výměna informací bez zvuku a oba byli nadšení. Rumíček se dokonce pokusil dostat do zahrady brankou, o kterou se opřel .

O kus dál měla zase Tali svou zajímavost - ve stráni s mladýma borovičkama bylo něco schovanýho (odhaduju zajíce) a ona jistila s vysokým nosem jako správný ohař a chodila sem a tam. A víte co byla bomba? Že jí stačilo říct "Talinko nee, nee, nedělej tooo, ukaž, žes hodná holčička." A ona neposlechla volání divočiny, ale hlas své pánčičky a zrostala nejen nohama na zemi, ale taky hlavně na cestě, po který jsme šli.

Kam jsme teda bohužel nešli, bylo k Netopejrovi, páč pusto prázdno, smutný podívání. Vždycky je tam živo a to i venku a v zimě. Ted' ticho jak ... no jak v zavřený hospodě. Ještě před tím si ohaříci naposled vlezli do říčky a pak už jsme od Netopejra stoupali kopcem vzhůru. A já na střídačku posílala ohaříky hledat balonek mezi klestí, roští a stromy. Budu se zase opakovat, ale to mi neva - jsem vážně hrozně moc ráda, že tohle už můžu s Tali provozovat, že toho nezneužívá k nějakým svým rošťárnám, ale hezky pracuje a baví jí to. Je jedno, ešivá ohař hledá a aportuje v terénu cíplou zvěř nebo balonek, nebo atrapu zvěře. Hlavní je, že má možnost pracovat, zaměstnat svůj čuchometr a mozek a dát tak průchod svým ohařským vlohám a být následně za hodnýho, spokojenýho psa. A proto jsem o kus dál taky zatípla nesmlouvavě Brtníkův požadavek na to, aby šla Tali na cestu. Zasloužila si to, že může jít krajem lesa, kde si může číst ohařský zprávy. Jak jsem předpokládala,

nezneužila toho, a opravdu byla jen na tom kraji, stejně jako Rumíček. A člověk se mohl bavit a jen tak očkem si to kontrolovat.

Došli jsme do auta a cestou se stavili v Lidlu nakoupit zásoby do Domečku. Protože teď už tam budeme regulérně pobývat, ne tam jen dojíždět. Zatím tedy pochopitelně víkendově, jak jsem psala. Na přesun natrvalo, je ještě fůůůra času a před námi fůůůra práce. Máme po cestě z Kyšic nově postavený Lidl a nový areál s nějakými obchody. Odstavili jsme tam auto a vlítli v rychlosti pro nákup. Nezapomněla jsem ani na ohaříky a každému koupila jednu housku. Kterou dostali jako odpustek za to čekání v autě, za to jak byli oba venku hodní. A taky jako takovej předkrm, když věča bude o něco pozdějš. Tak aby některé nezahynuly bídnou smrtí hladem, jak se vždycky tváří, když je zpoždění ☹ . Tali evidentně vyhládlo natolik, že zbývala asi poslední minuta, než by umřela na ten hlad ☹ . Byla jak ty animovaný postavičky, co polknou něco velkého a vidíte, jak jim to prochází krkem ☹ . Nezdržovala se totiž kousáním ☹ Rumíček si debužiroval a přiváděl ji tím k šílenství. Zvuky, který z ní vycházely a to jak se zmítala, svědčilo o tom, že muka jsou to strašlivý. Pak ovšem přišel nejkrásnější moment jejího dne :D. Rumíčkoví kus housky spadnul z kufru na asfalt. Aaaach! Flekatý srdce nestačilo ani zaplesat radostí, Tali hópła z kufru ven a myslím, že ten kousek housky ani nestačil dopadnout na zem a ona ho vyluxovala ešče ve vzduchu ☹ . A pak zaplesalo radostí moje srdce. Protože prostě stačilo říct :”Tali, běž zpátky.” a ona hópła zase zpátky. Helejte, já vím, že to není nic kosmickýho, a že tak to má být. Leč stále ještě z mých vzpomínek nevymizely některý příšerný momenty a člověk podvědomě čeká, že to střevo flekatý vymyslí nějakou bejkárnu a vy se zapotíte. A teď jedinej důvod, proč jsem se potila, byla ta rouška na kušně. A to je super, když si tohle uvědomíte. Takže jsem se usmívala jako blbeček a hezky jí pohladila po tý její dutý makovici. No a pak už se jelo domů na regulérní večeři.